

nagy árvíz leírásával. Erről a nagy szerencsétlenségről csak alkalmi apróbb tudósítások maradtak ránk és Trattner Jánostól egy leírás, mely németül, majd magyarul is megjelent. Száz évig kellett várunk arra, hogy a száz év előtti események összefoglaló részletes ismertetéséhez hozzáférjünk. A székesfőváros vezetősége ugyanis elhatározta, hogy a százéves jubileumra megírattja a nagy árvíz történetét. Bizunk benne, hogy ez a helyes határozat tetté is válik és március idusán a legérdeklőbbben ismerhetjük meg azt a szerencsétlen eseményt, mely végeredményében áldásos volt, mert elősegítette székesfővárosunk nagyarányú kifejlődését.

HA SZERETŐIM: A SZAVAK...

*Teszek-veszek. Ha az óra int:
öltözködöm, sietek, reklámot betűzők
a villamos unalmas perronján
és hanyagul fölemelem a szempillám,
ha érzem, hogy rámsüt egy tekintet.*

*Aztán közömbösen belebámulok az ég mély
kékjébe és a szürke házak ablakain
elnézem a visszaverődő fényt
mindaddig, amíg megérkezem.*

*Majd meghallgatom, hogy sóhajt föl
a fogasom, míg a kabátot ráakasztom:
— meddig e súly és e hiábavaló cipekedés?
ez az örökös napi robot, melynek
terhe nyomja a vállam?*

*Büszkén, mereven egyedül állni elomló
gondolataimmal, ez volna az én hivatásom!*

*Te szegény! — mondom nevetve,
nem azért születél, hogy azt tedd, amit szeretnél!
Aztán munkámat alázatosan fölragadom
és viszem tovább, míg az este
rám nem villantja csodálatos fényeit.*

*Ilyenkor kezdek élni én! egészen
addig csak faragott pojacája vagyok
a kötelességnek, — de ha a toll kemény
fája megsúlyosodik az ujjaim alatt,
akkor felnyergelem a vágyparipám
és könnyedén szökellek a magasba.*

*Mert ilyenkor kezdek élni én!
ha szeretőim: a szavak elibém
térdelnek és szemük furcsa tüzeben
megmártom hétköznapijaim,
hogy tündöklőbbek legyenek,
mint a csillag, vagy, mint a néma éj
szikrázva fígyelő macskaszemei.*